വായുരാജാവായ കൊതുറ

ഒരു നെനേത്സ് നാടോടിക്കഥ



ഒരിക്കൽ ഒരു നാടോടിത്താവളത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധൻ തന്റെ മൂന്നു പെൺമക്കളോടൊപ്പം പാർത്തിരുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ ഏററവും ദയാലുവും ബുദ്ധിമതിയും ഇളയവളായിരുന്നു.

വൃദ്ധൻ വളരെ ദരിദ്രനായിരുന്നു. തോൽകൊണ്ടുള്ള അയാളുടെ കൂടാരം കീറിപ്പറിഞ്ഞും ദ്വാരം വീണും ഇരുന്നിരുന്നു. ധരിക്കാൻ വേണ്ടത്ര കമ്പിളിവസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തണുപ്പ് കഠിനമാകുമ്പോൾ വൃദ്ധൻ പെൺമക്കൾ മൂന്നുപേരുമായി തീയ്ക്കടുത്ത് കൂനിക്കൂടിയിരുന്ന് തണുപ്പു മാററാൻ ശ്രമിക്കും. ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നതിനുമുമ്പ് തീ അണയ്ക്കും. രാവിലെവരെ അവർ തണുത്തു വിറച്ചു കിടക്കും.

ഒരിക്കൽ ശൈത്യകാലത്തിന്റെ നടുവിൽ തുന്ദ്രാപ്രദേശത്ത് ഭയങ്കരമായ ഒരു ഹിമവാതം അടിച്ചു. ഒരു ദിവസം കഴിഞ്ഞു, രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു, മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും കാററു നിലച്ചില്ല. കൂടാരങ്ങൾ കാററിൽ പറന്നുപോകുമെന്നു തോന്നി. ആളുകൾ പുറത്തിറങ്ങാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. അവർ വിശന്ന് തണുത്ത് കൂടാരങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഇരുന്നു.

വൃദ്ധന്റേയും മക്കളുടേയും സ്ഥിതിയും അതുതന്നെയായിരുന്നു. കൊടുങ്കാററിന്റെ ഇരമ്പൽ കേട്ടുകൊണ്ട് അവർ കൂടാരത്തിലിരുന്നു. വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

''ഈ കൊടുങ്കാററ് ഇപ്പോഴെങ്ങും തീരുകയില്ല. വായുരാജാവായ കൊതുറ അയച്ചതാണത്. അദ്ദേഹം കോപിച്ചിരിക്കണം. നമ്മൾ നല്ലൊരു ഭാര്യയെ അയച്ചുകൊടുക്കാൻവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുകയായിരിക്കും. മൂത്ത മകളേ, നീ കൊതുറയുടെ അടുക്കൽ പോകണം. അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ആളുകൾ മുഴുവനും നശിക്കും. നീ പോയി അദ്ദേഹത്തോട് കൊടുങ്കാററ് നിർത്താൻ യാചിക്കണം.''

''ഞാൻ എങ്ങിനെ പോകും?'' അവൾ ചോദിച്ചു. ''എനിക്കു വഴി അറിഞ്ഞുകൂടാ.''

''ഞാൻ നിനക്ക് ചെറിയൊരു തെന്നുവണ്ടി തരാം. അത് കാററിനെതിരെ നിർത്തിയിട്ട് ഒരു തള്ളുകൊടുക്കണം. നീ അതിന്റെ പുറകേ പോകണം. കാററടിച്ച് നിന്റെ കോട്ടിന്റെ ചരടഴിയും. പക്ഷെ നീ അതു കെട്ടാൻ നിൽക്കരുത്. നിന്റെ ചെരിപ്പിനകത്ത് മഞ്ഞു കയറും. പക്ഷെ നീ അത് കുടഞ്ഞുകളയാൻ നിൽക്കരുത്. വലിയൊരു മലയിൽ എത്തുന്നതുവരെ നീ ഒരിടത്തും നിൽക്കരുത്. ആ മല കയറുക. അതിന്റെ മുകളിൽ ചെന്നശേഷം മാത്രമേ നീ ചെരിപ്പിനകത്തെ മഞ്ഞു കുടഞ്ഞുകളയാനും കോട്ടിന്റെ ചരടു കെട്ടാനും നിൽക്കാവൂ. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞ് ഒരു കൊച്ചുകിളി പറന്നുവന്ന് നിന്റെ തോളിലിരിക്കും. അതിനെ ആട്ടിയോടിക്കരുത്. അതിനോട് ദയാപൂർവ്വം പെരുമാറുകയും അതിനെ മെല്ലെ തടവുകയും ചെയ്യണം. പിന്നീട് തെന്നുവണ്ടിയിൽ കയറി മലയിൽനിന്നു താഴോട്ടിറങ്ങണം. വണ്ടി നിന്നെ നേരെ കൊതുറയുടെ കൂടാരത്തിന്റെ വാതുക്കൽ എത്തിക്കും. കൂടാരത്തിൽ കയറുക. പക്ഷെ യാതൊന്നും തൊടരുത്. കൊതുറ വരുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കുക. കൊതുറ വരുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പറയുന്നതുപോലെ ചെയ്യുക.''

മൂത്ത മകൾ രോമവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞു. അച്ഛൻ കൊടുത്ത തെന്നുവണ്ടി കാററിനെതിരെ നിർത്തിയിട്ട് ഒരു തള്ളു കൊടുത്തു. അത് തെന്നി മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

കുറച്ചുദൂരം അതിന്റെ പുറകേ നടന്നപ്പോൾ അവളുടെ കോട്ടിന്റെ ചരട് അഴിയുകയും ചെരിപ്പിനകത്ത് മഞ്ഞു കയറുകയും ചെയ്തു. അവൾക്ക് വല്ലാതെ തണുത്തു. അച്ഛൻ പറഞ്ഞത് അനുസരിക്കാതെ അവൾ നിന്ന് കോട്ടിന്റെ ചരടു കെട്ടുകയും ചെരിപ്പിനകത്തെ മഞ്ഞു ക-

ടഞ്ഞുകളയുകയും ചെയ്തു. അതുകഴിഞ്ഞു് കാററിനെതിരെ വീണ്ടും നടന്നു. വളരെ നേരം നടന്നപ്പോൾ ഉയരംകൂടിയ ഒരു മല കണ്ടു. അവൾ അതു കയറി മുകളിലെത്തിയ ഉടനെ ഒരു കൊച്ചുകിളി പറന്നുവന്നു് തോളത്തിരിക്കാൻ ഭാവിച്ചു. പക്ഷെ മൂത്ത മകൾ അതിനെ ആട്ടിയോടിച്ചു. കുറച്ചുനേരം അവളുടെ തലയ്ക്കുമീതെ വട്ടം ചുററി പറന്നശേഷം അതു പറന്നുപോയി. മൂത്ത മകൾ തെന്നുവണ്ടിയിൽ കയറി മലഞ്ചെരിവിലൂടെ താഴോട്ടിറങ്ങി. വണ്ടി വലിയൊരു കൂടാരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു നിന്നു.

മൂത്ത മകൾ അകത്തു കയറി ചുററും നോക്കി. പൊരിച്ച മാംസത്തിന്റെ ഒരു വലിയ തുണ്ടാണു് അവളുടെ കണ്ണിൽ ആദ്യം പെട്ടതു്. അവൾ തീകത്തിച്ചു് തീകാഞ്ഞുകൊണ്ടു് മാംസം അടർത്തിയടർത്തി തിന്നാൻ തുടങ്ങി. തിന്നു വയർനിറച്ചപ്പോൾ പെട്ടെന്നു് ആരോ കൂടാരത്തിലേക്കു നടന്നുവരുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. വാതുക്കലുള്ള തോൽമറ ഉയർത്തി ഒരു യുവഭീമൻ അകത്തു കടന്നു. അതു് കൊതുറ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം മൂത്ത മകളെ നോക്കിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു:

''നീ എവിടന്നു വരുന്നു? എന്തിനു് ഇവിടെ വന്നു?''

''എന്റെ അച്ഛൻ അയച്ചതാണു്,'' മൂത്ത മകൾ പറഞ്ഞു.

''എന്തിനാണു് അയച്ചതു്?''

''അങ്ങു് എന്നെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കാൻ.''

''ഞാൻ നായാട്ടിനു പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. കുറെ മാംസം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു്. എഴുന്നേററു് അതെടുത്തു് വേവിച്ചുതാ,'' കൊതുറ പറഞ്ഞു.

മൂത്ത മകൾ അപ്രകാരം ചെയ്തു. മാംസം തയ്യാറായപ്പോൾ അതു് പാത്രത്തിൽനിന്നെടുത്തു് രണ്ടായി പകുക്കാൻ കൊതുറ അവളോടു പറഞ്ഞു.

''പകുതി നമുക്കു രണ്ടുപേർക്കും കൂടി തിന്നാം,'' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ''മറേറ പകുതി ആ മരക്കിണ്ണത്തിലിട്ടു് അടുത്തുള്ള കൂടാരത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കണം. കൂടാരത്തിനകത്തു കയറേണ്ട. വാതുക്കൽ നിന്നാൽ മതി. ഒരു വൃദ്ധ ഇറങ്ങിവരും. അവർക്കു് മാംസം കൊടുക്കണം. കാലിക്കിണ്ണം മടക്കിത്തരുന്നതുവരെ അവിടെ നിൽക്കണം.''

മൂത്ത മകൾ മാംസമെടുത്തു് പുറത്തിറങ്ങി. കാററു് ഓരിയിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. മഞ്ഞു പെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പോരെങ്കിൽ കൂരിരുട്ടും. ഈ കൊടുങ്കാററിൽ എന്തെങ്കിലും കണ്ടുപിടിക്കാൻ എങ്ങിനെ കഴിയും?... മൂത്ത മകൾ കുറച്ചുദൂരം പോയശേഷം നിന്നു് എന്തോ ആലോചിച്ചു. എന്നിട്ടു് മാംസം മഞ്ഞിലേക്കു് എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു. അതുകഴിഞ്ഞു് കാലിക്കിണ്ണവുമായി കൊതുറയുടെ അടുക്കലേക്കു മടങ്ങി.

കൊതുറ അവളെ നോക്കിയിട്ടു ചോദിച്ചു:

''അയൽക്കാർക്കു് മാംസം കൊടുത്തോ?''

''കൊടുത്തു,'' മൂത്ത മകൾ പറഞ്ഞു.

''കിണ്ണം കാണട്ടെ. അവർ മാംസത്തിനു പകരമായി നിനക്കു തന്നതെന്താണെന്നു നോക്കട്ടെ,'' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

മൂത്ത മകൾ അദ്ദേഹത്തെ കാലിക്കിണ്ണം കാണിച്ചുകൊടുത്തു. കൊതുറ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ പങ്കു മാംസം കഴിച്ചിട്ടു് ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു.

രാവിലെ അദ്ദേഹം ഊറയ്ക്കിടാത്ത കുറെ മാൻതോൽ കൂടാരത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടു പറഞ്ഞു:

''ഞാൻ നായാട്ടിനു പോകുന്ന സമയത്തു് നീ ഈ തോൽ നന്നാക്കിയെടുത്തു് അതുകൊണ്ടു് എനിക്കു് പുതിയൊരു കോട്ടും പുതിയ ചെരിപ്പും പുതിയ കയ്യുറകളും ഉണ്ടാക്കിത്തരണം. തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ ഞാൻ അവ ഇട്ടു നോക്കും. നിനക്കു നല്ല കൈവിരുതുണ്ടോ എന്നു നോക്കട്ടെ.''

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് കൊതുറ നായാട്ടിനായി തുന്ദ്രാപ്രദേശത്തേക്കു പോയി. മൂത്ത മകൾ ജോലി തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നു് വാതുക്കലുള്ള മറ പൊക്കി, തല നരച്ച ഒരു വൃദ്ധ കടന്നുവന്നു.

''കുഞ്ഞേ, എന്റെ കണ്ണിൽ എന്തോ പോയി,'' അവർ പറഞ്ഞു. ''അതൊന്നു് എടുത്തുകളയാമോ എന്നു നോക്കു്.''

''എനിക്കു് നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സമയം കളയാനില്ല,'' മൂത്ത മകൾ പറഞ്ഞു. ''എനിക്കു് പിടിപ്പതു ജോലിയുണ്ടു്.''

വൃദ്ധ ഒന്നും പറയാതെ ഇറങ്ങിപ്പോയി. മൂത്ത മകൾ ഒററയ്ക്കായി. അവൾ ധൃതിപിടിച്ചു് തോൽ നന്നാക്കിയെടുക്കുകയും കത്തികൊണ്ടു് മുറിക്കുകയും ചെയ്തു. വൈകുന്നേരത്തിനകം ജോലിതീർക്കാൻ അവൾക്കു

തിടുക്കമായിരുന്നു. തിടുക്കത്തിന്റെ കൂടുതൽ കാരണം വസ്ത്രം ഭംഗിയായി ഉണ്ടാക്കാൻ അവൾ ശ്രമിച്ചില്ല. കഴിയുന്നതും വേഗം പണി തീർക്കാനായിരുന്നു അവളുടെ ശ്രമം. തയ്യാൻ സൂചിയില്ല. ഒരു പകൽകൊണ്ട് ചെയ്തുതീർക്കുകയും വേണം. അതുകൊണ്ട് അവളുടെ പണി നന്നായില്ല.

വൈകുന്നേരം കൊതുറ നായാട്ടു കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുവന്നു.

''എന്റെ പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾ തയ്യാറായോ?'' അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

''തയ്യാറായി,'' മൂത്ത മകൾ പറഞ്ഞു.

കൊതുറ വസ്ത്രങ്ങൾ എടുത്ത് അവയുടെ മീതേക്കൂടി കയ്യോടിച്ചു. തോൽ പരുപരുത്ത് ഇരുന്നിരുന്നു. അത്ര മോശമായിട്ടാണ് അത് നന്നാക്കിയെടുത്തിരുന്നത്. നോക്കിയപ്പോൾ വസ്ത്രങ്ങൾ ശരിയായി വെട്ടിയിട്ടില്ലെന്നും അലക്ഷ്യമായി തുന്നിയിരിക്കുകയാണെന്നും തനിക്കു തീരെ ചെറുതാണെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടു.

അദ്ദേഹം കുപിതനായി മൂത്ത മകളെ കൂടാരത്തിനകത്തുനിന്നും പുറത്തേക്കെറിഞ്ഞു. വളരെ ദൂരത്തേക്കാണ് വലിച്ചെറിഞ്ഞത്. അവൾ ഒരു മഞ്ഞുകൂനയിൽ ചെന്നു വീണു. അവിടെ കിടന്ന് തണുത്തു മരവിച്ച് മരിക്കുകയും ചെയ്തു.

കാറ്റ് പൂർവ്വാധികം ശക്തിയായി ഓരിയിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

കാറ്റ് രാപകൽ ഓരിയിടുന്നതും കൊടുങ്കാറ്റ് ആഞ്ഞടിക്കുന്നതും കേട്ടുകൊണ്ട് വൃദ്ധൻ കൂടാരത്തിലിരുന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞു:

''മൂത്ത മകൾ ഞാൻ പറഞ്ഞത് കേട്ടില്ല. ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ചെയ്തില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് കാറ്റിന്റെ ഓരിയിടൽ നിലയ്ക്കാത്തത്. കൊതുറ കോപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. രണ്ടാമത്തെ മകളേ, നീ അദ്ദേഹത്തിന്റെയടുക്കൽ പോകണം.''

വൃദ്ധൻ ചെറിയൊരു തെന്നുവണ്ടി ഉണ്ടാക്കി. മൂത്ത മകളോടു പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾതന്നെ രണ്ടാമത്തെ മകളോടും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവളെ കൊതുറയുടെ അടുത്തേക്ക് അയച്ചു. അയാൾ കൊടുങ്കാറ്റു നിലയ്ക്കുന്നതും കാത്ത് ഇളയ മകളുമായി കൂടാരത്തിലിരുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ മകൾ തെന്നുവണ്ടി കാറ്റിനെതിരെ നിർത്തിയിട്ട് മുന്നോട്ടു തള്ളി അതിന്റെ പുറകേ പോയി. നടക്കുന്നതിനിടയിൽ അ

വളുടെ കോട്ടിന്റെ ചരടഴിയുകയും ചെരിപ്പിൽ മഞ്ഞു കയറുകയും ചെയ്തു. അവൾക്കു വല്ലാതെ തണുത്തു. അച്ഛൻ പറഞ്ഞ കാര്യം മറന്ന് അവൾ മലയിൽ എത്തുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ചെരിപ്പിനകത്തെ മഞ്ഞ് കുടഞ്ഞുകളയുകയും കോട്ടിന്റെ ചരട് കെട്ടുകയും ചെയ്തു.

അവൾ മലയുടെ ചുവട്ടിലെത്തി അതിന്റെ മുകളിൽ കയറി. കൊച്ചുകിളിയെ കണ്ടപ്പോൾ അതിനെ ആട്ടിയോടിച്ചു. പിന്നീട് തെന്നുവണ്ടിയിൽ കയറി മലഞ്ചെരിവിലൂടെ ഇറങ്ങി നേരെ കൊതുറയുടെ കൂടാരത്തിന്റെ മുമ്പിലെത്തി.

അവൾ അകത്തു കയറി തീ കത്തിക്കുകയും വയർ നിറയെ മാംസം ഭക്ഷിച്ചശേഷം കൊതുറയുടെ വരവും കാത്ത് ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു.

കൊതുറ നായാട്ടുകഴിഞ്ഞ് വന്നു. രണ്ടാമത്തെ മകളെ കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

''എന്തിന് ഇവിടെ വന്നു?''

''അച്ഛൻ ഇങ്ങോട്ടേക്ക് അയച്ചതാണ്,'' രണ്ടാമത്തെ മകൾ പറഞ്ഞു.

''എന്തിനാണ് അയച്ചത്?''

''അങ്ങ് എന്നെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കാൻവേണ്ടി.''

''എന്നാൽ പിന്നെ അവിടെ ഇരിക്കുന്നതെന്തിനാണ്? എനിക്കു വിശക്കുന്നു. വേഗം കുറച്ചു മാംസം പാകംചെയ്തു താ.''

മാംസം തയ്യാറായപ്പോൾ അതു പാത്രത്തിൽനിന്നു പുറത്തെടുത്ത് രണ്ടായി പകുക്കാൻ കൊതുറ അവളോടു പറഞ്ഞു.

''നമുക്കു രണ്ടുപേർക്കുംകൂടി പകുതി തിന്നാം,'' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ''മറ്റേപ്പകുതി അക്കാണുന്ന മരക്കിണ്ണത്തിലിട്ട് അടുത്തുള്ള കൂടാരത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കണം. അതിനകത്തു കയറണ്ട, അടുത്തു നിന്നാൽ മതി. കിണ്ണം തിരികെ തരുന്നതുവരെ അവിടെ നിൽക്കണം.''

രണ്ടാമത്തെ മകൾ മാംസമെടുത്ത് പുറത്തിറങ്ങി. കാറ്റ് ഓരിയിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. മഞ്ഞ് ചുഴറ്റിയടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. യാതൊന്നും കാണാൻ വയ്യ. കൂടുതൽ മുമ്പോട്ടു പോകാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാതെ അവൾ മാംസം മഞ്ഞിന്റെ പുറത്തേക്ക് എറിഞ്ഞിട്ട് കുറച്ചുനേരം അവിടെ നിന്നു. പിന്നീട് കൊതുറയുടെ അടുക്കലേക്കു മടങ്ങി.

''അവർക്കു മാംസം കൊടുത്തോ?'' കൊതുറ ചോദിച്ചു.

''കൊടുത്തു,'' രണ്ടാമത്തെ മകൾ പറഞ്ഞു.

''നീ വേഗം പോയിവന്നല്ലോ. കിണ്ണം കാണിക്കു്. മാംസത്തിനു പകരമായി അവർ നിനക്കു തന്നതെന്താണെന്നു നോക്കട്ടെ.''

രണ്ടാമത്തെ മകൾ കിണ്ണം കാണിച്ചു. കൊതുറ കാലിക്കിണ്ണത്തിൽ നോക്കി. എങ്കിലും ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. രാവിലെ കൊതുറ ഊറയ്ക്കിടാത്ത കുറെ മാൻതോൽ കൊണ്ടുവന്നു. അവളുടെ ചേച്ചിയോടു പറഞ്ഞതുപോലെ രണ്ടാമത്തെ മകളോടും വൈകുന്നേരത്തിനകം കുറച്ചു പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിവയ്ക്കാൻ പറഞ്ഞു.

''പണി തുടങ്ങിക്കൊ,'' അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ''നിനക്കു എത്ര നന്നായി തുന്നാനറിയാമെന്നു് വൈകുന്നേരം വരുമ്പോൾ ഞാൻ നോക്കാം.''

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് കൊതുറ നായാട്ടിനു പോയി. രണ്ടാമത്തെ മകൾ ജോലി തുടങ്ങി. അവൾക്കു വലിയ ധൃതിയായിരുന്നു. കാരണം വൈകുന്നേരത്തിനകം എങ്ങിനെയെങ്കിലും പണിയെല്ലാം തീർക്കണം. പെട്ടെന്നു് തല നരച്ച ഒരു വൃദ്ധ കൂടാരത്തിനകത്തു കടന്നുവന്നു.

''കുഞ്ഞേ, എന്റെ കണ്ണിൽ ഒരു കരടു പോയി,'' അവർ പറഞ്ഞു. ''അതൊന്നു് എടുത്തുകളയു്. എനിക്കു തന്നെ പററില്ല.''

''എനിക്കു് നിങ്ങളുടെ കിഴട്ടുകരടിനുവേണ്ടി സമയം കളയാനില്ല!'' രണ്ടാമത്തെ മകൾ പറഞ്ഞു. ''പോകൂ ഇവിടന്നു്. ഞാൻ ജോലി ചെയ്യട്ടെ.''

വൃദ്ധ കൂടുതലായി ഒന്നും പറയാതെ ഇറങ്ങിപ്പോയി. രാത്രിയായതോടെ കൊതുറ നായാട്ടുകഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്നു.

''എന്റെ പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾ തയ്യാറായോ?'' അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

''തയ്യാറായി,'' രണ്ടാമത്തെ മകൾ പറഞ്ഞു.

''ഞാൻ ഇട്ടുനോക്കട്ടെ.''

കൊതുറ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു. അവ മോശമായി വെട്ടിയിരിക്കുകയാണെന്നും വളരെ ചെറുതാണെന്നും വക്കു് ഏങ്കോണിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടു. കൊതുറ ഭയങ്കരമായി കോപിച്ചു. അദ്ദേഹം രണ്ടാ

മത്തെ മകളെ അവളുടെ ചേച്ചിയെ എറിഞ്ഞ അതേയിടത്തേക്കു് എറിഞ്ഞു. അവളും മരവിച്ചുമരിച്ചു.

വൃദ്ധൻ ഈ സമയത്തു് കൊടുങ്കാററു ശമിക്കുന്നതും കാത്തു് ഇളയ മകളുമായി കൂടാരത്തിലിരിക്കുകയായിരുന്നു. പക്ഷെ ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. കാററു് പൂർവ്വാധികം ഉഗ്രമായി അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏതു നിമിഷവും കൂടാരം കാററിൽ പറന്നുപോവുമെന്നു തോന്നി.

''എന്റെ പുത്രിമാർ ഞാൻ പറഞ്ഞതു് അനുസരിച്ചില്ല,'' വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു. ''അവർ കാര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ വഷളാക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. അവർ കൊതുറയെ കോപിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എനിക്കിനി മകളായി നീ മാത്രമേയുള്ളു. എങ്കിലും നിന്നെ കൊതുറയുടെ അടുത്തേക്കു് അയച്ചേതീരൂ. അദ്ദേഹം നിന്നെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കുമെന്നാണു് എന്റെ പ്രതീക്ഷ. ഞാൻ നിന്നെ അയച്ചില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ആളുകൾ മുഴുവനും പട്ടിണികിടന്നു ചത്തുപോകും. അതുകൊണ്ടു്, മകളേ, നീ പോകാനൊരുങ്ങു്.''

അവൾ പോകേണ്ടതു് എങ്ങോട്ടാണെന്നും ചെയ്യേണ്ടതു് എന്തെല്ലാമാണെന്നും അയാൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

ഇളയ മകൾ കൂടാരത്തിനു പുറത്തു വന്നു. തെന്നുവണ്ടി കാററിനെതിരെ നിർത്തിയിട്ടു് ഒരു തള്ളുകൊടുത്തു് മുന്നോട്ടു നീക്കി. കാററു് ഉച്ചത്തിൽ ഓരിയിടുകയും അലമുറയിടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അതു് ഇളയ മകളെ അടിച്ചുപറത്തുമെന്നു തോന്നി. മഞ്ഞടിച്ചു് കണ്ണുകാണാതായി.

എങ്കിലും ഇളയ മകൾ ആയാസപ്പെട്ടു് കൊടുങ്കാററിലൂടെ മുന്നോട്ടു നടന്നു. അച്ഛൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളൊന്നും അവൾ മറന്നില്ല. അവ അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. അവളുടെ കോട്ടിന്റെ ചരടഴിഞ്ഞു. പക്ഷെ അവൾ അതു കെട്ടാൻ നിന്നില്ല. ചെരിപ്പിനകത്തു മഞ്ഞു കയറി. പക്ഷെ അവൾ അതു കുടഞ്ഞുകളയാൻ നിന്നില്ല. തണുപ്പു് കലശലായിരുന്നു. കാററു് ശക്തിയോടെ അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ ഒരിടത്തും നിൽക്കാതെ അവൾ മുന്നോട്ടു പോയി. മലയുടെ ചുവട്ടിലെത്തി അതിന്റെ മുകളിൽ കയറിയശേഷമേ അവൾ ചെരിപ്പിനകത്തെ മഞ്ഞു കുടഞ്ഞുകളയാനും കോട്ടിന്റെ ചരടു കെട്ടാനും നിന്നുള്ളു. ആ സമയത്തു് ഒരു കൊച്ചുകിളി പറന്നുവന്നു് അവളുടെ തോളിലിരുന്നു. ഇ

ളയ മകൾ കിളിയെ ആട്ടിയോടിച്ചില്ല. അവൾ അതിനെ വാത്സല്യത്തോടെ തടവുകയും താലോലിക്കുകയും ചെയ്തു. കിളി പറന്നുപോയപ്പോൾ ഇളയ മകൾ തെന്നുവണ്ടിയിൽ കയറി മലഞ്ചെരിവിലൂടെ താഴോട്ടിറങ്ങി നേരെ കൊതുറയുടെ കൂടാരത്തിന്റെ മുമ്പിലെത്തി.

അവൾ കൂടാരത്തിനകത്തു കടന്നു് അവിടെ കാത്തിരുന്നു. പെട്ടെന്നു് വാതുക്കലെ മറ പൊക്കി യുവഭീമൻ പ്രവേശിച്ചു. ഇളയ മകളെ കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:

‘‘നീ എന്തിനു് ഇവിടെ വന്നു?’’

‘‘അച്ഛൻ അയച്ചിട്ടാണു്,’’ ഇളയ മകൾ പറഞ്ഞു.

‘‘എന്തിനാണു് അയച്ചതു്?’’

‘‘കൊടുങ്കാററു നിർത്താൻ അങ്ങയോടു് അപേക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി. അതു നിർത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ ആളുകളെല്ലാവരും മരിച്ചുപോകും.’’

‘‘എന്തിനാണു് അവിടെ ഇരിക്കുന്നതു്? തീ കത്തിച്ചു് കുറച്ചു മാംസം പാകംചെയ്യാത്തതെന്തു്?’’ കൊതുറ ചോദിച്ചു. ‘‘എനിക്കു വിശക്കുന്നു. നിനക്കും വിശക്കുന്നുണ്ടാവും. നീ ഇവിടെ വന്നിട്ടു് ഒന്നും തിന്നില്ലെന്നു കാണുന്നു.’’

ഇളയ മകൾ വേഗം മാംസം പാകംചെയ്തു് പാത്രത്തിൽനിന്നെടുത്തു് കൊതുറയ്ക്കു കൊടുത്തു. കൊതുറ കുറച്ചു മാംസം തിന്നിട്ടു് പകുതിയെടുത്തു് അടുത്തുള്ള കൂടാരത്തിൽ കൊണ്ടുക്കൊടുക്കാൻ പറഞ്ഞു.

ഇളയ മകൾ കിണ്ണത്തിൽ മാംസവുമായി പുറത്തിറങ്ങി. കാററു് ഉച്ചത്തിൽ ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മഞ്ഞു് ചുഴററിയടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൾ എങ്ങോട്ടു പോകും? അയൽക്കാരുടെ കൂടാരം എങ്ങിനെ കണ്ടുപിടിക്കും? അവൾ കുറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചു നിന്നശേഷം എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ കൊടുങ്കാററിലൂടെ നടന്നു.

പെട്ടെന്നു്, മലമുകളിൽ അവളുടെയടുക്കൽ പറന്നെത്തിയ അതേ കൊച്ചുകിളി പറന്നുവന്നു. അതു് അവളുടെ മുഖത്തിനടുത്തു് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും പറന്നുനടന്നു. കിളിയുടെ പുറകേ പോകാൻ ഇളയ മകൾ നിശ്ചയിച്ചു. അതു പറന്നുപോയ വഴി അവൾ നടന്നു. നടന്നുനടന്നു് കുറെ ചെന്നപ്പോൾ അല്പം ദൂരെ ഒരു വശത്തു് തീപ്പൊരിപോലെ എന്തോ മിന്നുന്നതു കണ്ടു. ഇളയ മകൾ ആഹ്ലാദിച്ചു. കൂടാരം അവിടെയായിരിക്കു

മെന്നു കരുതി അവൾ അങ്ങോട്ടു നടന്നു. പക്ഷെ അടുത്തു ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ, കൂടാരമാണെന്നു് താൻ ധരിച്ചതു് വാസ്തവത്തിൽ വലിയൊരു മൺകൂനയാണെന്നു് അവൾക്കു മനസ്സിലായി. അതിനുള്ളിൽനിന്നും പുക ചുരുളായി മേലോട്ടുയർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇളയ മകൾ കൂനയ്ക്കു ചുററും നടന്നു് കാൽകൊണ്ടു തട്ടിനോക്കി. പെട്ടെന്നു് അവൾ മുമ്പിലൊരു വാതിൽ കണ്ടു. തല നരച്ച ഒരു വൃദ്ധ വാതിലിൽനിന്നു തല വെളിയിലിട്ടുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:

‘‘നീ ആരാണു്? എന്തിനു വന്നു?’’

‘‘അമ്മൂമ്മേ, ഞാൻ കുറച്ചു മാംസം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു്,’’ ഇളയ മകൾ പറഞ്ഞു. ‘‘ഇതു് അമ്മൂമ്മയ്ക്കു തരാൻ കൊതുറ പറഞ്ഞു.’’

‘‘കൊതുറ പറഞ്ഞെന്നാണോ പറഞ്ഞതു്? ശരി, ഇങ്ങോട്ടു താ. നീ ഇവിടെ പുറത്തു നിൽക്കു്.’’

ഇളയ മകൾ കൂനയ്ക്കു പുറത്തു കാത്തുനിന്നു. അവൾ വളരെ നേരം കാത്തുനിന്നു. അവസാനം വാതിൽ വീണ്ടും തുറന്നു. വൃദ്ധ വീണ്ടും തല വെളിയിലിട്ടു് മരക്കിണ്ണം അവളെ ഏല്പിച്ചു. അതിനുള്ളിൽ എന്തോ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ അതെന്താണെന്നു് അവൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. അവൾ കിണ്ണവുമെടുത്തു് കൊതുറയുടെ അടുത്തേക്കു മടങ്ങി.

‘‘ഇത്രയധികം സമയമെടുത്തതെന്താണു്?’’ കൊതുറ ചോദിച്ചു. ‘‘കൂടാരം കണ്ടുപിടിച്ചോ?’’

‘‘ഉവ്വു്.’’

‘‘അവർക്കു് മാംസം കൊടുത്തോ?’’

‘‘കൊടുത്തു.’’

‘‘ആ കിണ്ണം താ. അതിനകത്തു് എന്താണുള്ളതെന്നു നോക്കട്ടെ.’’

കൊതുറ നോക്കിയപ്പോൾ കിണ്ണത്തിനുള്ളിൽ ഉരുക്കുകൊണ്ടുള്ള ഏതാനും കത്തികളും സൂചികളും ചിരണ്ടാനും നന്നാക്കിയെടുക്കാനുമുള്ള മററു് ഉപകരണങ്ങളും കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. കൊതുറ ഉച്ചത്തിൽ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

‘‘നിനക്കു് പല നല്ല സാധനങ്ങളും കിട്ടിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇവ നിനക്കു് വളരെ പ്രയോജനപ്പെടും.’’

കൊതുറ രാവിലെ എഴുന്നേററു് കുറെ മാൻതോൽ കൂടാരത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു. വൈകുന്നേരത്തിനകം തനിക്കുവേണ്ടി പുതിയൊരു കോട്ടും ചെരിപ്പുകളും കയ്യുറകളും ഉണ്ടാക്കാൻ അദ്ദേഹം അവളോടു പറഞ്ഞു.

"നീ അവ നന്നായി ഉണ്ടാക്കിയാൽ ഞാൻ നിന്നെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കാം," അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

കൊതുറ പോയി. ഇളയ മകൾ പണി തുടങ്ങി. വൃദ്ധ സമ്മാനിച്ച സാധനങ്ങൾ വളരെ പ്രയോജനപ്പെട്ടു. വസ്ത്രങ്ങളുണ്ടാക്കാനുള്ള എല്ലാ സാധനങ്ങളും ഇളയ മകളുടെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു് എത്രത്തോളം ചെയ്യാനൊക്കും?... അവൾ അതേപ്പററി ആലോചിച്ചു് സമയം കളയാതെ ആകാവുന്നത്ര ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചു. അവൾ തോൽ നന്നാക്കിയെടുക്കുകയും ചിരണ്ടി വൃത്തിയാക്കുകയും വെട്ടിത്തയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. പെട്ടെന്നു് വാതുക്കലുള്ള മറ പൊക്കി തല നരച്ച ഒരു വൃദ്ധ കടന്നുവന്നു. ഇളയ മകൾക്കു് ഉടൻ ആളെ മനസ്സിലായി. തലേന്നു് താൻ മാംസം കൊണ്ടുക്കൊടുത്ത വൃദ്ധയായിരുന്നു അതു്.

"കുഞ്ഞേ, എന്നെ സഹായിക്കൂ," വൃദ്ധ പറഞ്ഞു. "എന്റെ കണ്ണിൽ ഒരു കരടു പോയി. ദയവുചെയ്തു് അതു് എടുത്തുകള. ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടു് പററുന്നില്ല."

ഇളയ മകൾ വിസമ്മതം പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. അവൾ ജോലി മാററിവച്ചു് എഴുന്നേററു. താമസിയാതെ വൃദ്ധയുടെ കണ്ണിൽനിന്നു കരടെടുത്തു കളയുകയും ചെയ്തു.

"നന്നായി," വൃദ്ധ പറഞ്ഞു. "എന്റെ കണ്ണു് ഇപ്പോൾ വേദനിക്കുന്നില്ല. ഇനി എന്റെ വലതുചെവിയിൽ നോക്കു്."

ഇളയ മകൾ വൃദ്ധയുടെ ചെവിയിൽ നോക്കി. അവൾ ഞെട്ടി.

"നീ എന്താണു് അവിടെ കാണുന്നതു്?" വൃദ്ധ ചോദിച്ചു.

"ചെവിയിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി ഇരിക്കുന്നു," ഇളയ മകൾ പറഞ്ഞു.

"നീ അവളെ വിളിക്കാത്തതെന്തു്? കൊതുറയ്ക്കു വസ്ത്രങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ അവൾ നിന്നെ സഹായിക്കും."

ഇളയ മകൾക്കു വലിയ സന്തോഷമായി. അവൾ പെൺകുട്ടിയെ വിളിച്ചു. അവളുടെ വിളി കേട്ടു് ഒന്നിനു പകരം നാലു പെൺകുട്ടികൾ വൃദ്ധയുടെ ചെവിയ്ക്കകത്തുനിന്നു് ഇറങ്ങിവന്നു. നാലു പേരും കൂടി ജോലി തുടങ്ങി. അവർ തോൽ നന്നാക്കിയെടുക്കുകയും ചിരണ്ടി വൃത്തിയാക്കുകയും വെട്ടിത്തയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. താമസിയാതെ വസ്ത്രങ്ങൾ തയ്യാറായി. വൃദ്ധ നാലു പെൺകുട്ടികളെ വീണ്ടും ചെവിക്കുള്ളിലൊതുക്കി പുറത്തിറങ്ങിപ്പോയി.

വൈകുന്നേരം കൊതുറ നായാട്ടു കഴിഞ്ഞു് മടങ്ങിയെത്തി.

"ഞാൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം ചെയ്തോ?" അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

"ചെയ്തു," ഇളയ മകൾ പറഞ്ഞു.

"എന്റെ പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾ കാണട്ടെ. ഞാൻ ഇട്ടുനോക്കാം."

ഇളയ മകൾ അദ്ദേഹത്തിനു് വസ്ത്രങ്ങൾ കൊടുത്തു. കൊതുറ അവയെടുത്തു് മീതേക്കൂടി കയ്യോടിച്ചു. തോലിനു് നല്ല മാർദ്ദവവും തൊടാൻ നല്ല സുഖവും തോന്നി. അദ്ദേഹം വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചുനോക്കി. അവ ചെറുതുമായിരുന്നില്ല, വലുതുമായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല പാകമായിരുന്നു. ഈടുനിൽക്കുന്നതുമായിരുന്നു. കൊതുറ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

"കുട്ടി, എനിക്കു നിന്നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. എന്റെ അമ്മയ്ക്കും നാലു സഹോദരിമാർക്കും നിന്നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. നീ അദ്ധ്വാനശീലയാണു്, ധൈര്യവതിയാണു്. നിന്റെ ആളുകൾ നശിക്കാതിരിക്കണമെന്നു കരുതി നീ ഭയങ്കരമായ കൊടുങ്കാററിനെ നേരിട്ടു. നീ എന്റെ ഭാര്യയായിരിക്കു്. ഈ കൂടാരത്തിൽ എന്റെ കൂടെ താമസിക്കു്."

ഈ വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വായിൽനിന്നു വീണയുടനെ തുന്ദ്രാപ്രദേശത്തെ കൊടുങ്കാററു നിലച്ചു. ആളുകൾ ഇപ്പോൾ കാററിൽനിന്നു് ഒളിക്കാൻ ശ്രമിച്ചില്ല. അവർ തണുത്തുമരവിച്ചില്ല. ഒന്നൊഴിയാതെ എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ കൂടാരങ്ങളിൽനിന്നും പകൽവെളിച്ചത്തേക്കു് ഇറങ്ങിവന്നു.

R. Anand



സോവിയററ് നാട്ടിലെ നാടോടിക്കഥകൾ